

Не раз безсонному здається
Серед тяжких душевних мук,
Що підо мною кінь несеться
І узда висковзується з рук.

Жену степом, не шляхом битим,
Туман простори покрива,
Земля лиш стогне під копитом,
Шумить зів'ялая трава.

Тривоги серце, знай, стискає,
Мій крик у горлі занімів,
Лет дух у грудях запирає,
І в мозку наче дух зомлів.

А кінь, як вихор, степ, як море,
Я, як пилінка на воді...
А ти, мое пекуче горе,—
В ніщо щезаєш ти тоді.